

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Compendium Summae seu Manualis Doct. Navarri

**Ávila, Esteban de
Azpilcueta, Martín de**

Lvgdvni, 1609

Satisfactio II. Sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41656

linet remittere satisfactionem. cap. 14. nu. 17.
 Quando duo mutuò se offendunt, si iniuria
 fuit æqualis, qui prius offendit, tenetur ve-
 niã petere: si verò inæqualis, qui grauius of-
 fedit, tenetur, quãuis sit posterior. c. 14. nu. 17.

S A T I S F A C T I O II.

Sacramentalis.

EST tertia pars Sacramenti penitentia: &
 est recõpensatio, vel passio voluntaria pœna
 pro peccato ad pl. cãdum Deum facta, cum pro-
 posito non offendendi eum amplius. c. 3. nu. 1. & 9.

Concil. Trid. definiuit sub anathemate, Quòd
 non semper remissa culpa remittitur tota pœna:
 & quòd nos pro pœna tẽporali per merita Chri-
 sti satisfacimus pœnis à Deo inflictis, & pa-
 tienter toleratis, vel à Sacerdote iniunctis, vel
 sponte acceptis. Et quòd Satisfactiones, quibus
 penitentes amore Christi sua peccata redimunt,
 sunt verus Dei cultus: Quòd nostra satisfactio
 non habet vim, nisi ex meritis Christi. c. 3. nu. 4.

Opera pœnalia satisfactionis non debent
 esse indiscreta. Atque satisfactio sacramen-
 talis est sub præcepto. cap. 1. num. 2. & 24.

Satisfactionis propositum ad contritiõnẽ
 requisitũ, sufficit aliquando virtuale. Debẽt-
 que satisfactio fieri ieiuniis, orationibus, &
 elemosynis, ad quæ cætera reducuntur. c. 3.
 num. 3.

nu. 3. & 15. Vnde actus virtutis, qua parte
penalis est, aptus est ad satisfactionem: &
potest imponi de opere mentali. c. 26. n. 24.

Potest fieri satisfactio per opera bona alias
debita, & per flagella à Deo immissa. In dū-
bio tamen censetur imposita de operibus
alias non præceptis. ca. 3. nu. 4. c. 26. num. 24.

Cessatio à peccatis, & emendatio vitæ, pos-
sunt imponi in satisfactionē, nō tamen expe-
dit imponi cessationē de omnibus. c. 26. n. 24.

Pœnitentia publica ita imponenda est pro
peccato publico, vt non credatur imposita à
confessario. cap. 8. num. 10.

Non est prudentia iniungere graues pœ-
nitentias, si tales sint, vt non possint cōmodè
fieri secreto, & alij suspicari debeant propter
grauia delicta fuisse impositas. Nec est secu-
rum (nisi consensus pœnitentis id iustifica-
ret) illas ob talia peccata imponere, quamuis
non oriatur suspiciō de aliquo peccato in
particulari: nam mortalia nec in genere sunt
reuelanda. cap. 8. num. 17.

Satisfactio imposita à confessario, effica-
cior est quàm spontanea. Atque facta in
mortali reuiuiscit. cap. 3. num. 5. Nouo 6.

Defectus non adimplendi satisfactionē, vel
adimplēdi in m. nō annullat confessionē, nisi
ante absolutionem esset contēptus. c. 9. n. 14.

Potest imponi, licet non absoluator pœ-
nitens.

nitens. cap. 10. num. 4.

Ieiunia imposita à confessario, & non impleta die ab eo statuto, sunt postea implenda. cap. 12. num. 54.

Pecc. m. qui cum possit, ac meminerit, non implet pœnitentiam impositam, & acceptatâ ob mortalia. Qui verò impositâ ob venialia nō adimplet, peccat venialiter. c. 21. n. 43.

Pœnitens tenetur de præcepto acceptare pœnitentiam restitutoriam, & eâ omne, quæ spectat ad omittendas occasiones peccatorum vel officia, quæ sine peccato exerceri nequeunt impositâ à confessario: quam si noluerit acceptare, non est absolvendus. Secus de pœnitentia satisfactoria, quam non tenetur acceptare de præcepto: sufficit enim ut habeat verum propositum satisfaciendi Deo hinc per bona opera, & indulgētias, vel mortuus, in purgatorio. Neque vllibi videtur negari cuiuspiam absolutio eo solum, quod non acceptat pœnitentiâ. cap. 21. num. 43. & cap. 26. num. 20. Verum est tamē, quod iuxta limitationē Hostiæ & Panor. tenetur de præcepto acceptare aliquam pœnitentiam, saltē modicam. c. 26. n. 20.

Confessarius secundū iura antiqua, & nova Trid. non debet sine iusta causâ imponere pœnitentiam minorem ea quam iudicat iustam. cap. 26. num. 16. & 20. Sed cum causâ iustâ, sicut in articulo mortis,
sine

SATISFACTIO II. 715

sine vlla pœnitentia potest absoluere. nu. 20.
Qui vero scienter, & sine tali causa nullam
iniungit, peccat mort. num. 15.

Confessarius sicut habet potestatem ab-
soluendi, sic etiam habet eandem ad obli-
gandum pœnitentem ad acceptandam pœ-
nitentiam à se illi iniunctam: & contrarium
dicere est hæreticum. cap. 26. num. 20.

Maiorem enim vim habet sententia Con-
fessoris, in suo foro, quàm alius iudicis in
foro exteriori. Quæ acceptata à pœnitente
obligat ad sui implementum sub mortali.
Vnde vt illa sic obliget, debent concurrere
tria. I. Vt sit præcepta, nam cõsultoria, nec
ad veniale obligat. II. Quòd sit satisfa-
ctoria: nam restitutoria pœnitentia supradic-
ta, quamuis debeat eam acceptare pœnitens,
tamen non inducit illam obligationem ad
sui implementum, ex vi sententiæ aut con-
siliij confessarij, sed aliunde. cap. 21. num. 43.
& cap. 26. nu. 20. nisi illa satisfactio, & actus
emendationis, qua parte pœnalis est, impo-
neretur pro satisfactoria. cap. 26. num. 24.
III. Quòd pœnitentia à confessario iniun-
cta sit à pœnitente acceptata. cap. 21. nu. 43.
cap. 26. num. 20.

In imponendis pœnitentiis octo sunt ad-
uertenda. I. Quòd debet esse iusta: & malè
facit qui pro libito imponit eam. II. Quòd,
vt sit

vt sit iusta, adæquet, & non excedat debitam. I I I . Hanc solus Deus nouit. I V . Non est verum, quòd cuique peccato imponatur pœnitentia septem annorũ. V . Quòd si olim sic taxatum fuit, intelligitur pro peccatis grauioribus, vel in foro exteriori. V I . Quòd consideranda sunt omnes qualitates & circumstantiæ pœnitentis, eiusque contritionis, status, valetudinis, & similia. V I I . Aduertat pœnitentem Confessor se nolle ei magnam, quam pro peccatis meretur, imponere pœnitentiam, nisi ipse voluerit: & si voluerit suscipere, imponat ei Cõfessor. V I I I . Quòd si pœnitens noluerit tam magnam acceptare pœnitentiam, diminuatur eam quantum illi placuerit. cap. 26. à num. 15. vsque ad 20.

Falsum est dicere quòd post impletã pœnitentiam magnam vel paruam, statim pœnitens manet liber à pœna purgatorij. n. 19.

Impotentia adimplendi, magnitudo contritionis, senectus, ægritudo, debilitas, probabilis timor, quòd non implebitur iusta, tempus Iubilei, vel aliarum Indulgentiarum, sunt causæ ad minuendam pœnitentiam. num. 21.

Pœnitentia iniuncta, & acceptata potest mutari, ac diminui iusta de causa, etiam ab alio confessario, etiam non iterata cõfessione peccatorum, ob quæ fuit imposita, dummodo

modo qui commutat, possit absolueri ab huiusmodi peccatis. num. 22.

SCANDALVM.

DE inducente alium ad peccatum. vido Restitut. II.

Circumstantia scandali in duobus casibus est confitenda. I. Quando est formale, & tunc etiam est confitenda species peccati, ad quam intendit inducere. II. Quando per opus de se bonum, secundum tamen apparentiam malum, datur aliis occasio peccandi. cap. 6. num. 19.

Prætextu scandali non est absolueudus indispositus. cap. 10. num. 4.

Peccat peccato scandali qui facit aliquid non mortale de se, tamen cum intentione inducendi alium ad mortale: vel qui sine tali intentione facit aliquid de se non mort. sed habens speciem mort. & facit in eo loco, vel coram talibus, vt sufficienter impellatur ad mortale. Quando illud opus est mort. de se, iam sunt duo peccata, vel vnum cum circumstantia scandali. cap. 14. num. 28.

Peccat mort. qui sine necessitate & utilitate facit aliquid, credens se incitaturum proximum ad mort. nu. 30. Item qui absque vlla causa familiariter alloquitur mulierem suspectam, aduertens se præbere scandalum. n. 31.

Peccat